

Prolog

Det har gått fyra månader sedan min sambo rymde med vår dotter och Hybriden, en kille som spelar trummor i en grupp som ingen känner till i hela Frankrike, inklusive Monaco och Korsika. Faktiskt håller jag själv på att försöka flytta härifrån nu. Jag är less på min granne monsieur Hippokrates som är efter mig hela tiden, som spionerar på mig när jag går ner till soprummet i källaren och som anklagar mig för allt elände på jorden. Dessutom står jag inte ut med att känna skuggorna av mitt ex och Hybriden spöka när jag kommer hem. Ändå har jag städat lägenheten från golv till tak, jag har till och med målat väggarna gula i stället för ljusblå som de var innan. Det finns alltså ingenting som kan påminna om att en kvinna och ett barn en gång bodde hos mig här i rummet. Förutom då den där skon som min sambo glömde kvar i brådskan. Hon

tänkte säkert att jag kunde komma hem vilket ögonblick som helst och överraska henne i färd med att plocka ihop sina saker, fast jag i själva verket satt på *Jip's* och njöt min Pelforth. Att jag råkade hitta skon var lite tack vare råden från en av mina polare på *Jip's*, Paul från stora Kongo. Han hade mellan två glas öl anförtrott mig att när en kvinna lämnar en måste man till varje pris flytta på sängen för att dra ett streck över det som varit och för att slippa mardrömmar om små män som jagar en och vill göra en illa. Han hade rätt. Jag hade faktiskt massor av mardrömmar de första sju nätterna sedan mitt ex gett sig iväg. Jag hoppade från Kinesiska muren och föll rakt ut i tomma intet. Jag hade vingar, jag flög högt, jag tillryggalade tusen mil på några sekunder, sedan landade jag på en bergstopp som var mer än tio gånger högre än Himalaya och tjugofem gånger högre än våra berg i Mayombeskogen. Jag hamnade mitt bland Gabons pygméer som omringade mig med sina förgiftade assegajer. Jag kunde inte skaka av mig dem, de flög snabbare än jag. När jag var liten brukade man berätta att de besatt övernaturliga krafter eftersom de var de första människorna som Gud hade anförtrott nycklarna till Jorden sedan dess tillblivelse. Det var till dem Herren på Skapelsens femte dag vände sig och sa: »Varen fruktsamma och föröken eder, och

uppfyllen jorden ...« På den tiden, när de där små människorna undrade vad de skulle äta här på jorden, ja då tillfogade Gud, som kände alla varelsers tankar, för att lugna våra pygméer från Gabon: »Se jag ger eder alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med fröbärande trädfrukt; detta skolen I hava till föda.« I våra dagar håller människan på att förstöra allt som växer och det är kanske därför som Gabons pygméer uppsöker oss i våra drömmar och skrämmer oss.

Under mardrömmarna kastade jag mig av och an i sängen, jag svettades som om jag hade feber. Pygméerna från Gabon tänkte kasta min lilla dotter i en gryta fylld med kokande palmolja.

Jag skrek:

– Nej, killar, låt bli! Det är min flicka! Det är min dotter! Det är lilla Henriette! Hon är oskyldig! Om ni måste, ta då mig i stället! Dra inte skam över mänskligheten, ni är ju våra förfäder! Visa världen att det inte finns någon kannibalism hos oss, att det är ett påhitt av upptäcktsresandena, och särskilt av afrikaner som skriver böcker!

Och den äldste bland dem kom emot mig med sitt gråa skägg, sina röda ögon och sina gula tänder:

– Men vem har satt i dig att vi skulle vara kannibaler? Vi är hundra procent vegetarianer! Vi ska bara

offra ditt barn så att vi får regn. Vi behöver bara hennes blod, sedan får du henne tillbaka . . .

Jag ropade då på mitt ex efter hjälp, och det var där jag vaknade med ett ryck och konstaterade att det faktiskt inte fanns några pygméer från Gabon, att jag var ensam, att jag hade somnat med lyset och teven på.

Det var inte förrän jag flyttade sängen som jag till sist blev av med de där små . . .

* * *

Jag besöker ofta *Jip's*, den afrokubanska baren inte långt från fontänen vid Hallarna i första arrondissementet, ja, jag kan väl säga att nu går jag dit ännu oftare. Ibland sitter jag där och småsover tills jag väcks av skramlet från stolarna som säkerhetsvakten Lazio ställer i ordning medan han muttrar och svär över att någon har stuckit utan att betala och att han har fått skäll fast han bara är där för att klippa till störiga slynglar från förroterna och inte för att hålla reda på vem som inte betalar för sig. Bartendern Willy påminner honom om att det inte är någon skillnad på en slyngel som slår sönder inredningen och en kund som inte vill betala. Båda ska ha sig några smällar även om man inte behöver slå den som smiter från notan riktigt lika hårt . . .

Innan jag går in på baren kollar jag alltid in huset mittemot där *Le Vogue à l'âme*, en affär med damunderkläder, låg förut. Det finns en orsak till att jag sneglar åt det hållet; det var där mitt ex jobbade. Stället slog igen för gott, ingen vet varför. Vips var kinesen som har en restaurang lite längre bort, på Rue de la Grande-Truanderie, framme och tog över, köpte lokalen och öppnade en kemtvätt . . .

Nuförtiden när jag dyker upp på *Jip's* kastar sig Roger Franskivorianen över mig. Han har hört från Paul från stora Kongo att för att komma över sorgen efter min sambos flykt och övervinna min ilska gentemot Hybriden sitter jag hemma och skriver dagbok på en skrivmaskin som jag köpt på ett second hand-ställe vid Porte de Vincennes.

I förrgår till exempel, när han såg mig komma, lät han mig inte ens gå fram till stället vid disken där Paul från stora Kongo brukar stå för att kunna kolla på tjejerna som passerar förbi på Rue Saint-Denis.

Han sa:

– Bra att du kommer, Rumpologen, jag väntade på dig! Paul från stora Kongo har berättat att du skriver på nånting som ska heta Black Bazar! Vad ska det betyda? Vad då skriva? Tror du att vem som helst kan hitta på historier eller? Eller är det kanske ett nytt knep

som du har kommit på för att kunna stämpla, för att slinka genom maskorna i välfärdssystemet, få understöd, i förbifarten göra Försäkringskassans svarta hål ännu större och sabba hela den galliska modellen?

Han lät som monsieur Hippokrates när han tjarar på mig i soprummet nere i källaren. Roger Fransk-ivorianen märkte att jag inte uppskattade hans ton och beställde två Pelforth för att blidka mig.

– Hör på, mannen, var realist! Lägg ner det där med att sitta och skriva varenda dag, det finns folk som är bättre på det, det är dem man ser på teve, de kan uttrycka sig, när de talar så har de med både subjekt och predikat och objekt. De är födda till det, de har vuxit upp med det, medan för oss negrer är det inte skriva som är grejen. För oss är det det muntliga som gäller, sagor från bushen och skogen, haren Leuks äventyr som man berättar för barnen medan elden sprakar och tamtamtrumorna ljuder i bakgrunden. Vårt problem är att vi varken har uppfunnit tryckkonsten eller kulspetspennan, och vi kommer alltid att sitta längst bak i klassen och inbilla oss att vi skulle kunna skriva den svarta kontinentens historia med våra assegajer. Fattar du? Dessutom har vi en konstig accent, och det märks när vi skriver också och det gillar inte folk. Förresten måste man ha upplevt nåt för att kunna skriva. Och du,

vad har du upplevt för nåt? Ingenting! Nada! Jag där-
emot skulle ha saker att berätta eftersom jag är bland-
ras, jag är ljusare än du, det är en betydande fördel. Om
jag hittills inte har fått ner några rader på papper så är
det för att jag inte har haft tid. Jag tänker komma igen
när jag är pensionär och bor i ett vackert hus på landet,
då ska världen få veta hur ett mästerverk ser ut!

Han tömde sitt glas Pelforth i ett enda drag, var tyst
ett ögonblick och frågade mig sedan:

– Eftersom du nu påstår att du skriver, finns det då
åtminstone ett vitt får i dina historier?

Jag sa att jag inte gillade får och att jag aldrig hade
sett något med den färgen.

– Menar du att det inte finns några får i ditt kvarter
där nere i Kongo?

– Jo, det finns får hos handlarna i Trois-Cents, men
deras får är inte ett dugg vita, de är svarta, ibland är de
fläckiga, och det går inte att berätta några trovärdiga
historier om sådana får. Dessutom styckar handlarna
dem och säljer dem som grillspett på gatan om kväl-
larna.

– Okej, okej, men finns det åtminstone ett hav i
dina historier och en gammal man som ger sig ut och
fiskar med en liten pojke?

Jag sa nej eftersom havet skrämmer mig, särskilt

som jag, precis som många andra därhemma, hade sett *Hajen* och lämnat biografen Rex innan filmen var slut.

Roger Franskivorianen tecknade åt Willy att ge oss två Pelforth till.

– Okej, okej, fortsatte han, men finns det åtminstone en gamling i dina historier som läser kärleksromaner mitt ute i skogen?

– Nej, hur skulle man förresten kunna förse någon med kärleksromaner långt ute i skogen? Det är mission impossible hos oss, vårt inland är mycket isolerat. Det finns bara en väg ditut, och den anlades på kolonialtiden.

– Ni har varit oberoende i ett halvsekel snart och du säger att det bara finns en enda väg? Vad har ni hållit på med hela tiden? Ni får väl ändå sluta skylla på koloniatörerna! De vita har gett sig iväg, de lämnade kvar precis allt, inklusive fina villor i kolonialstil, elektricitet, en järnväg, dricksvatten, en flod, en Atlantisk ocean, en hamn, malariatabletter, desinfektionsmedel och ett riktigt centrum i stan!

– Skyll inte på mig, skyll på dem som styr landet. Om de åtminstone hade underhållit vägen som koloniatörerna lämnade efter sig, ja, då skulle din gamling kunna få sina kärleksromaner idag. Men den där kolonialvägen, vet du, den är en skam ...

– Vad då då? Varför är den en skam? Är du emot koloniserarna eller? Jag för min del menar att de stackars koloniserarna är värda all heder! Det får vara nog nu med att anklaga dem för allt möjligt och omöjligt medan de i själva verket gjorde sitt allra bästa för att ta oss ut ur vårt mörker och göra oss civiliserade! Var de skyldiga att göra det, kanske? Fattar du inte att de slet som galningar? Det var myggor, demoner, trollkarlar, kannibaler, gröna mambor, sömnsjuka, gula febern, blåa febern, orangea febern, regnbågsfebern och gud vet allt. Allt detta hemska härjade vårt ebentholtland, vårt fantomafrika, så att till och med Tintin kände sig tvungen att infinna sig personligen för vår skull! Så räkna inte med mig när det gäller att hysa agg mot koloniserarna! Du vet väl i alla fall att Tintin har varit hos dig där i Kongo? Och inte tyckte väl Tintin att det var så besvärligt allting? Kom han inte dit tillsammans med sina vänner, en skäggig kapten som är oförsämd mot alla och en liten vit hund som är intelligentare än du och jag tillsammans? Om han tog sig dit, så kan väl du också, i historierna som du skriver, skicka några kärleksromaner till den gamle längs den där kolonialvägen!

– Jo, men den är för farlig, den där vägen, särskilt när det är regnperiod.

– Hurså? Vad är problemet?

– Det regnar jämt hos oss, och när det regnar så är det hundra gånger värre än Syndafloren.

Efter en tystnad och två klunkar öl slog Roger Franskivorianen näven i bordet – han var sur på att jag jämt hade svar på allt:

– Jag försöker ju bara hjälpa dig! Fattar du inte att skriva, det är inget man gör med vänster hand? Det är de som skriver historierna som ska hitta på handlingen, inte jag. Så sätt fart på fantasin och hjälp den där gamlingen som har det långtråkigt ute i bushen så att han får några kärleksromaner!

När jag inte svarade, gav han upp:

– Okej, okej, jag vet, jag hetsar upp mig i onödan, förlåt, jag begär kanske det omöjliga av dig. Jag inser hur svårt uppdraget är. Men finns det inte åtminstone en ung japanska i dina historier som är mytoman och som anförtror sin psykoanalytiker att hon inte hör någon musik längre, jag menar att hon inte längre kan uppleva den högsta njutningen?

Nu var det min tur att ilskna till:

– Ånej tack, jag tänker inte ge mig iväg ända till Japan för att berätta om en tjej som är mytoman och som det inte går för!

– Har du nåt emot japaner eller?

– Inte alls, men när vi ändå håller på, varför inte åka till Haiti också för att berätta om voodoo? Är du riktigt klok i huvudet, du? Du är händelsevis inte lite pervers? Har du ens lyckats få en kvinna att komma någon gång, kanske?

– Hyssssch! Du behöver inte skrika och vara oförsämnd, alla kan höra dig här i baren, det är inte bra. En författare ska vara diskret, han ska observera sin omgivning för att kunna beskriva den ingående . . . Men finns det åtminstone en fyllbult i dina historier, en som beger sig till dödsriket för att leta efter sin palmvinstappare som avlidit i en olycka vid foten av en palm?

Jag sa nej, därför att jag aldrig har satt min fot i dödsriket, och jag vill för allt i världen inte dit, särskilt som det ligger ännu längre bort än både Japan och Haiti.

– Ja, men det är ju bara en historia du ska berätta, du får föreställa dig att du far dit. Det kan väl inte vara så svårt?

– Jag ska inte dit. Det finns platser som är förbannade, och historier om sådana som beger sig till dödsriket är inte min grej.

– Okej, okej, men finns det åtminstone i dina historier en berättelse från kolerans tid om en stor kärlek mellan en fattig telegrafist och en ung skolflicka som

förmodligen kommer att gifta sig med en läkare senare?

– Vad är en telegrafist för något? frågade jag och spelade oförstående.

– Sanna mina ord, detta blir inte lätt! Du måste jobba med ditt ordförråd, märker jag ... Finns det åtminstone i dina historier ett svartsjukedrama med en målare som dödar en kvinna som han har träffat på en utställning, en kvinna som ändå beundrade en av hans tavlor?

– Tala inte med mig om måleri!

– Jaså? Du tycker inte om konst men du påstår att du är författare?

– Jag stör mig på modern konst. Hemma såg jag en reproduktion av en tavla på Franska kulturcentret, den hette *Flickorna från Avignon*, och den var ful som nyllet på en bulldogg.

– Alltså, du begriper dig inte på måleri, där har du ett stort handikapp ... Men finns det i dina historier en person med en trumma, en person som från tre års ålder vägrar att växa, en person som senare kommer att bli patient på ett sinnessjukhus och berätta sitt liv för sin vakt genom gluggen i dörren? Och om jag säger det här, så är det bara för att jag vill hjälpa dig eftersom du inte vet vad du ger dig in på och inte vilka som är

dina föregångare på området. Det skulle också vara bra om vakten på anstalten hade en konstnärlig ådra, om han till exempel kunde göra snöarbeten som han visade sin skyddsling, fattar du eller?

Jag försäkrade honom att jag har en person som spelar trummor, och som jag kallar Hybriden. Det är den killen som har stuckit hem till Kongo med min sambo och min dotter.

Jag vrålade:

– Om du så bara nämner ordet trumma eller tam-tam så går jag härifrån! Nu räcker det! Nu går jag!

Och jag stack iväg från *Jip's* i raketfart för han började bli allt fullare. Jag sa till honom att jag inte tänkte prata mer med honom om mina planer och att han kunde glömma det som Paul från stora Kongo hade berättat.

Jag skrek:

– Du fattar absolut ingenting! Jag skriver som jag lever, jag hoppar från det ena till det andra och tillbaka igen, så är det i livet också ifall du inte visste det. Att du har bjudit på några Pelforth ger dig ingen rätt att jävlas med mig med dina vita får och dina gamlingar som ger sig ut till havs eller läser kärleksromaner. Jag har en riktig vän som lyssnar på mig, det är Louis-Philippe, och han är haitier. Och han är en riktig författare, inte

en gaphals som du som väntar på pensionen för att åstadkomma ett mästerverk som hela världen ska läsa. Du kan dra åt skogen!

Jag hörde honom svara någonting med metallisk röst samtidigt som Paul från stora Kongo kom in:

– Allt är redan skrivet, Rumpologen! Allt! Och jag, jag har läst alla världens stora böcker! Den saken kan inte du göra något åt. Och våga inte nämna mitt namn i din dagbok som du skriver för att du har blivit dumpad! Förresten var håller din fru och dotter egentligen hus nu? Det kan du inte skriva om, därför att du skulle skämmas om folk fick veta! Du tror att du skriver, men i själva verket spyr du bara ut din ilska mot ditt ex och mot trubaduren som snodde henne från dig! Rätt åt dig!